

El Pou de la Garriga

Alguns trets de les meves condicions i humors

Es diria que la seva ànima no té rostre

Posted on 30 Juliol 2019

En l'estiu se'm fa difícil dormir amb el desori d'alguns carrers i placetes de nit. Les petjades són potades; les veus, crits; les rialles no són fresques ni espontànies, i els mateixos que deixaren botelles buides de la ximada al carrer, les trenquen avui.

Inesperadament, ara mateix a les set del capvespre, els veïns de Can Picafort s'han posat a enraonar amb calma, sense ràdios ni televisors. La seva conversa s'amoroseix en una lentitud agradable que donen els silencis entre paraules o frases curtes. Mentre ho escric, però, tornen a posar la ràdio i també canvia el seu to de veu. Han desaparegut la calma i la dolçor de la conversa. Es deixen endur pel renou i els inicis de rialles forçades.

D'on ve aqueixa por del silenci? No podria ser la incapacitat d'escoltar el present? Sona un clàxon repetidament per avisar qualcú. Tenc la sensació d'anar a la contra. Per mi, el silenci és clau per a la socialització. El silenci és reparador. En realitat, sovint es confon música amb renou. Tot depèn de la finalitat, perquè la música pot esdevenir renou quan no ens deixa sentir ni escoltar. Quan trenquen el silenci, no fan música sinó que marquen distància. La música és un so que fa part del silenci i que posa en comú, comunica.

Llegesc un fragment de la *Història del silenci* d'Alain Corbin:

Hi ha individus, escriu Maeterlinck, «que no tenen silenci i maten el silenci al seu voltant, i aquests són els únics éssers que passen veritablement inadvertits, perquè no podem «formar-nos una idea exacta de qui mai va callar. Es diria que la seva ànima no té rostre». L'aprenentatge del silenci és més que essencial perquè el silenci és l'element en el qual es forgen les coses importants.

